

LBRIS

We know
books

Sven Nordqvist
SURPRIZĂ DE
CRĂCIUN PENTRU
FINDUS

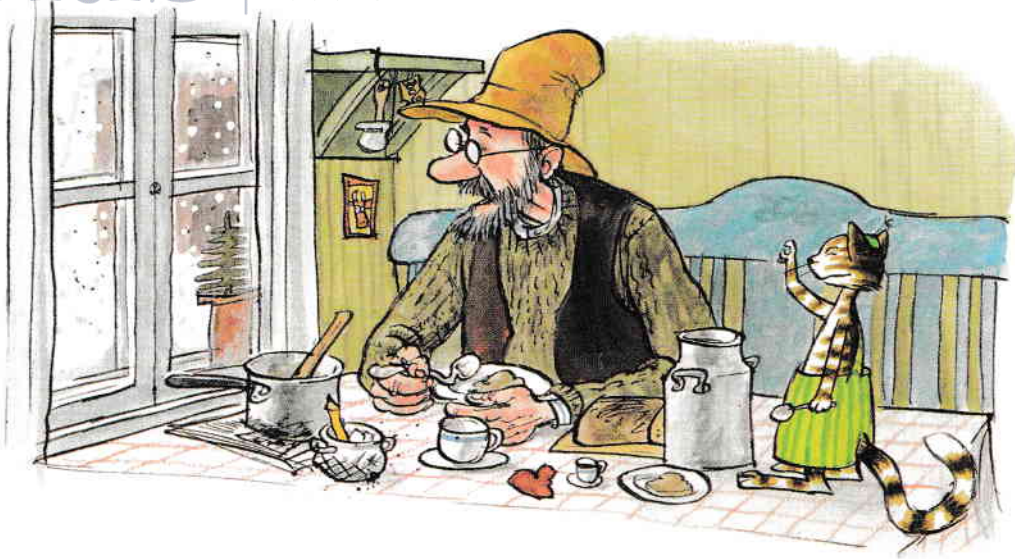
Traducere din limba suedeză de
Gabriella Eftimie

pan
da

Capitolul 1

Zăpada cădea peste casa lui Pettson. Ninsese aproape neîntrerupt timp de o săptămână, astfel că o plapumă albă de nea se așternuse peste casa moșului, peste magazia de lemne, peste șopron, cotețul găinilor și atelierul de tâmplărie. Câmpiile și pășunile din jurul casei erau și ele albe și pufoase, iar crengile copacilor din pădure păreau glazurate. Totul arăta așa cum trebuie în preajma Crăciunului.

În bucătărie, Pettson și motanul Findus își mâncau terciul de ovăz și priveau pe fereastră la jocul fulgilor de nea.

— Nu mai e mult până la Crăciun, Findus, spuse Pettson.

Findus stătea și privea cu un singur ochi printre gheara-arătătoare și gheara-mare, prefăcându-se că vrea să prindă fulgii de nea.

— Aha... Cât de nu-mult mai e până atunci? întrebă și strivi un fulg de nea.

— 24 de zile.

Findus tresări și se holbă îngrozit la moș.

— 24 de zile! E super-muuult! Asta înseamnă cel puțin o săptămână!

— Ei, nu, o să vezi c-o să treacă repede. Oricum, avem destule de făcut până atunci... turtă dulce, trebuie să facem curat, să tăiem bradul, să găsim niște cadouri de Crăciun.

— De ce nu ne aduce Moș Crăciun cadouri? îl întrerupse Findus.

— Moș Crăciun? Ce știi tu despre Moș Crăciun?

Pettson îl privi mirat pe motan. Nu-și amintea să fi discutat cu el vreodată despre vreun Moș Crăciun. De regulă, pisicile puteau să sărbătorească și fără Moș Crăciun. Dar Findus nu era la fel ca restul pisicilor, desigur.

— Niște copii ziceau că Moș Crăciun vine cu cadourile de Crăciun. Eu cred c-ar trebui să treacă și pe la noi, spuse Findus.

— Da, dar poate nu știe că existăm, răspunse Pettson.

— Nu știe că existăm?! Dar uite, suntem aici! spuse mirat Findus. Nu poți să-i zici tu că existăm?

Pettson își mestecă alene terciul, ca să aibă timp să se gândească la următoarea replică. Dacă Findus credea că Moș Crăciun putea să vină, fie. Asta nu-i încurca planurile, doar că nu voia să-i promită marea cu sarea.

— Ba da... cred că pot..., spuse până la urmă Pettson. Doar că nu ești niciodată sigur că-l găsești. Nimeni nu știe unde stă. Dar am putea să încercăm. Știu eu un truc care funcționa când eram mic. Dar nu întotdeauna. Cu Moș Crăciun asta nu se știe niciodată.

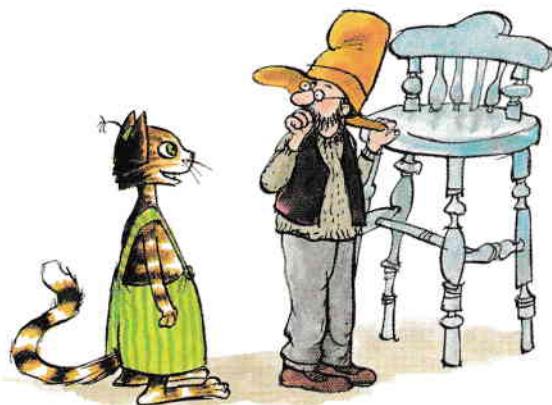
— Ai fost și tu mic? întrebă Findus și îl privi curios pe moș.

— Da, cum să nu, spuse Pettson. Toți oamenii au fost mici.

— Și aveai barbă și atunci?

— Da, normal. Arătam exact ca acum, doar că eram mai mic.

— Cât de mic?

— Păi... de vreo jumătate de metru, cam așa. Dar după aceea am crescut până am ajuns pe la vreun metru...

Findus chicoti, apoi întrebă din nou:

— Dar cum făceați cu Moș Crăciun?

— Păi, cum? Fiecare scria o listă cu dorințe pe un bilețel și ascundea bilețelul într-un bulgăre de zăpadă, explică Pettson. Seara făceam un felinar de zăpadă în curte și îi așezam în vârf bulgărele cu lista de dorințe. Dacă a doua

zi dimineața felinarul era stricat, puteai fi sigur că Moșul a trecut pe acolo și ți-a luat lista cu dorințe, iar asta însemna că putea să te viziteze în Ajun.

Findus începu să țopăie de emoție.

— Așa o să facem și noi! Acum, imediat! Dar ce-i aia „listă cu dorințe“?

Pettson îi explică. Singurul lucru care-i trecu prin cap lui Findus că și-ar dori era un al doilea schi. Și asta pentru că, în iarna trecută, Pettson ar fi trebuit să-i facă o pereche de schiuri, dar nu apucase să termine decât unul singur. După aceea s-a luat cu altele, a venit primăvara, apoi vara și ei au uitat de schiuri. Dar Findus zicea că moșul putea să facă celălalt schi și singur. De la Moș Crăciun își dorea mai degrabă o surpriză. Pettson trecu „Surpriză“ pe o bucată de hârtie.

— Și mai vreau să vină chiar el. Scrie și asta, spuse Findus.

Pettson scris: „Să vină Moș Crăciun în seara de Ajun.“

— Gata, spuse Pettson. Acum putem să ascundem bilețelul într-un bulgăre de zăpadă. Dar mai întâi trebuie să-ți mănânci terciul.

— Da, dar... uite, am păstrat puțin și pentru găini, zise Findus. Știu că le place terciul rece. Hai să construim felinarul de zăpadă!

Îl construiește chiar în fața ferestrei de la bucătărie, ca să-l vadă de la masă. Findus fu cel care așează ultimul bulgăre de zăpadă. Acela în care ascuseseră lista cu dorințe.

— Și acum trebuie să așteptăm până se face întuneric. Numai după aceea putem să-l aprindem, altfel n-o să ne ajungă lumânările, spuse Pettson.

— Moș Crăciun nu vine până nu-l aprindem? se miră Findus.

— Nu. Trebuie să-l aprinzi ca să vină. Și trebuie să fie întuneric. Lui Moș Crăciun nu-i place să se arate așa, fără rost.

Pentru un motan mic, timpul se scurge foarte încet când trebuie să aștepte să se facă întuneric. Pettson aduse lemne din magazie și dădu zăpada cu lopata, dar, cu toate că munci destul de mult, tot nu se înseseră când termină lucrul. Când intrară din nou în casă, Findus îl întrebă pe Pettson când se face întuneric.

— Pe la trei, patru, spuse Pettson.

— Când e trei, patru?

— Mai e mult până atunci. Uită-te și tu la ceas.

Findus intră în camera de oaspeți și se uită la ceasul cu cuc de pe perete. Stătu acolo mult timp.

— Pettson! Nu merge! Mă uit, mă uit, dar tot nu se face întuneric.

Pettson se duse în cameră și se uită și el la ceas. Era oprit.

Pettson îl întoarse și roti minutarul. De fiecare dată când minutarul ajungea în poziție verticală, trebuia să aștepte puțin până când cucul sărea din căsuță și începea să cânte. Cântă de mai multe ori până la unu și jumătate.

— Când limba lungă e în sus și limba mică e, uite, acolo, la patru, înseamnă că e patru. Atunci e sigur întuneric. Du-te și fă și tu altceva. Timpul trece foarte greu când stai și aștepți.

O vreme Findus exersă săritul cu spatele pe canapea și înapoi. Din când în când privea pe fereastră ca să vadă dacă s-a întunecat. Apoi se uita din nou la ceas. „Ceasul ăla merge foarte încet“, își spuse în gând. „Abia dacă s-a clintit.“

Până la urmă se urcă pe un scaun și roti indicatorul lung. Mai întâi, cucul ieși și cântă de trei ori, apoi de patru ori. Findus alergă în bucătărie, unde Pettson stătea și citea ziarul.

— Gata, e patru, e întuneric! Hai să aprindem felinarul de zăpadă!

— Nu, nu, nu, spuse Pettson și se uită pieziș la motan pe deasupra ochelarilor. Am auzit că ai trișat. Și uite, afară e încă lumină. Când n-o să mai vedem felinarul de zăpadă de aici înseamnă că e întuneric.

Findus se așeză pe masa din bucătărie și privi afară. Începuse să se întunece încet-încet, dar încă nu era chiar beznă. Nici măcar Findus nu putea să pretindă c-ar fi fost.

„În orice caz, felinarul ăla nu se vede chiar bine“, se gândi și miji ochii. „Există o grămadă de chestii pe care le văd mult mai clar.“ Strânsese atât de tare ochii, încât păreau închiși de tot.

— Pettson, nu mai văd felinarul de zăpadă. Mai bine îl aprindem acum.

Moșul se uită la motanul care stătea pe masă și părea că doarme. Oftă și lăsă ziarul din mână:

— Îngrozitor ce încet trece timpul – și tocmai azi. Bine, hai să ieșim să aprindem felinarul.

Findus stătea din nou pe masa din bucătărie și se uita la felinarul de zăpadă care lumina în curte. Afară era din ce în ce mai întuneric. Până la urmă nu mai văzu decât imaginea bucătăriei iluminate, oglindită în geam. Atunci se întinse pe pervaz și-și lipi fața de fereastră, ca să poată vedea mai bine afară. Nu voia să-l rateze pe Moș Crăciun.

— S-ar putea să dureze ceva, nu cred că vine înainte să adormi. Probabil că e ascuns după un copac și se uită la tine să vadă când te ia somnul. Abia atunci iese din ascunzătoare, spuse Pettson.

Findus se prefăcu adormit. Se uita pe furiș, pe sub pleoapele lăsate. Văzu lumina slabă care licărea printre bulgării de zăpadă; în rest, era întuneric peste tot. Și, fără să-și dea seama, pleoapele i se lipiră treptat și Findus trecu în lumea viselor.

